

عنوان مقاله:

نوشهرگرایی رویکردی نوین در بازآفرینی محلات سنتی

محل انتشار:

نهمین کنفرانس بین‌المللی توسعه پایدار و عمران شهری (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

احسان نعیمیان - کارشناسی رشته شهرسازی دانشگاه شیخ بهایی

محمدعلی کیانی - کارشناسی رشته شهرسازی دانشگاه شیخ بهایی

خلاصه مقاله:

نوشهرگرایی به عنوان یک رویکرد جدید طراحی و برنامه ریزی شهری درانتقاد به شهرسازی دوران معاصر که دارای الگویی پراکنده، غیر انسانی و ماشینی است، شکل گرفته است. این رهیافت آمیزه ای از سبکهای معماری، رشد هوشمند، مخالفت با توسعه پراکنده و شهرسازی پایدار مبتنی بر حمل و نقل عمومی است. این رویکرد امروزه هدایت و رهبری نسل پست مدرن طراحان و برنامه ریزان را برعهده دارد و یکی از مهمترین رویکردهای برنامه ریز شهری در این قرن محسوب می شود. اصول اولیه این رویکرد بر مبنای به کارگیری اصول سنتی شهرسازی پایدار در شهرسازی انسانگرا ی گذشته، بوده است. هدف از این نوشتار، معرفی رویکرد نوشهرگرایی بر مبنای نگرش انسان گرایانه شهرسازی سنتی در مقابل نگرش اتومبیل گرای شهرسازی مدرن و نحوه به کارگیری آن در کشورهای توسعه یافته می باشد. در این نوشتار با استفاده از روش تحلیل توصیفی، به معرفی رویکرد نوشهرگرایی -پرداخته می شود. در این راستا، نحوه شکل گیری، محتوای نظری نظریه پردازان، ابعاد و ویژگی های رویکرد مذکور تشریح می گردد. نتایج این بررسی روشن نمود که ماهیت و شرایط شکل گیری نهضت نوشهرگرایی، به منظور بهکارگیری در فرایند برنامه ریزی و طراحی شهری در راستای دستیابی به اهداف شهرسازی پایدار بسیار حرکت جدیدی بوده و می تواند منجر به پیدایش فضاهای پایدارگردد شیعه 21 و 1390

کلمات کلیدی:

نوشهرگرایی، بازآفرینی، بافت شهری، فرسودگی و محله

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/974009>

